

سخن سردبیر

تولید هر نشریه کاری است گروهی که مستلزم همکاری و هماهنگی صمیمانه چندین نفر است. زمانی ماشین نساجی یا موتور یک خودرو به طرز مطلوبی کار می‌کند که اجزای آن ماشین یا آن موتور هماهنگ عمل کنند و هیچ لنگی در کار هیچ یک از آنها نباشد. «هماهنگی» قاعدتاً بیش از یک درجه ندارد و نمی‌تواند داشته باشد. مع‌ذلک، در عرف زبان گاه برای مطلق‌ترین پدیده‌ها هم درجات قائل می‌شویم و مثلاً، از «کمی هماهنگ»، «کاملاً هماهنگ»، «هماهنگی مطلوب»، «هماهنگی درست» و... سخن می‌گوییم. لذا، طبق این کاربرد متعارف، می‌توانیم بگوییم که هر چه درجه هماهنگی بیشتر باشد، بازده کار بهتر خواهد بود. به بیان دیگر، همیشه میان هماهنگی و کیفیت رابطه مستقیم وجود دارد. از این رو، در صورتی نشریه‌ای می‌تواند کیفیت مطلوب خود را حفظ کند که در میان «نیروهای مولده» آن هماهنگی مطلوب وجود داشته باشد، از نویسندگان و داوران مقالات گرفته تا ویراستار، حروف‌نگار، صفحه‌آرا و نمونه‌خوان تا بقیه نیروها.

به این حال، از همه نشریات معمولاً کیفیتی برابر توقع نمی‌رود. هرچه مسؤلیت

نشریه‌ای، و به همین دلیل اعتبارش، بیشتر باشد، کیفیتش باید بهتر باشد، والا نه می‌تواند از عهده آن مسؤلیت برآید و نه حق دارد مدعی آن اعتبار باشد. به همین سبب، وظیفه تمامی کسانی که به نوعی در تولید نشریه علمی معتبری دخیل هستند به مراتب سنگین‌تر از وظیفه دست‌اندرکاران نشریات دیگر است. مجله‌ای که زیر عنوان «علمی- پژوهشی» نشر می‌شود، خود را در سطحی قرار می‌دهد که مستلزم رعایت متر و معیارهایی است که بسیاری از مجلات رنگارنگ هفتگی و ماهانه نه خود را مقید به مراعات آن می‌دانند و نه علی‌العموم مراعات می‌کنند، زیرا رسالتی در حد رسالت مجلات جدی علمی ندارند.

آینه میراث پس از سالها تجربه، و حتماً مقداری آزمایش و خطا، موفق شده کاستیهای خود را در تمامی سطوح یا کلاً رفع کند یا به حداقل برساند. بدنه نیروی ثابتی که چرخ این مجله را می‌گرداند کمابیش به ملاکهای مطلوب لازم دست یافته است. مقالاتی که از سوی پژوهشگران، از سراسر کشور، به دفتر مجله می‌رسد به نظر نقادانه داوران خبره می‌رسد. اینکه مقالات دریافتی در گردش کار مجله قرار گیرد یا نه، بستگی به همین ارزیابی آغازین داوران دارد. مؤلفانی هم که طی سالها مقاله به آینه میراث می‌فرستاده‌اند با این شیوه کار آشنايند، ولذا پيشاپيش سعی می‌کنند همه قواعد بازی را به کار گیرند. آنها نیک می‌دانند که با کنار هم گذاردن مشتی نقل قول، که برخی از آنها مناسبت مستقیمی نیز با موضوع مقاله آنها ندارد، مقاله‌ای «پژوهشی» بیرون نمی‌آید. ایشان معتقدند که مقاله تحقیقی باید مطلب تازه‌ای داشته باشد و عنصری از ابتکار در آن به چشم بخورد. آنها به هنگام نوشتن مقاله فریب این وسوسه را نمی‌خورند که هرچه در هر جا خوانده‌اند یا در آن لحظه به ذهنشان می‌رسد، بدون توجه به مناسبت و ضرورت آن، در نوشته خود بگنجانند. آنها، در ضمن، می‌دانند که نگارش مقاله باید حتی‌الامکان از درازنفسی، مغلق‌گویی، تکرار و حرفهای غیرضروری پیراسته باشد. بنابراین، مجله با این گروه از مؤلفان خود مشکلی

ندارد. مشکلات احتمالی بیشتر با نویسندگانی است که جوان‌اند و جدیداً به عرصه پژوهش وارد شده‌اند، یا مؤلفان سابقه‌داری که کمتر خود را مقید به ضوابط و روش‌شناسی جدید دنیای تحقیق می‌دانند، و احیاناً به ملاک‌هایی که آینه میراث راهنمای خود قرار داده، و اعتباری که تلاش می‌کند برای خود حفظ کند، عنایت ندارند. روی سخن در این یادداشت همین گروه از نویسندگان است؛ در نهایت فروتنی از این عزیزان تقاضا می‌شود که در نگارش مقالات خود مد نظر داشته باشند که هدف غایی آینه میراث این است که در محتوا و نگارش، الگو و راهنمای سودمندی باشد برای ارباب تحقیق و علاقه‌مندان به سالم و پاکیزه‌نویسی به زبان فارسی. پس، از تمامی اهل پژوهش، قدیم و جدید، انتظار می‌رود خدمتگزاران آینه میراث را در این مهم یاری دهند.

